г, д, є, з, н, (ѳ, ї), к, л, м, н, ѯ, о, п, р, с, т, ѹ, ф, х, ѱ, ѡ. а҃ четырнадесаⷮ по слѡвѣнскомꙋ ѧзыкоу. н҃ сѫ҃ сїа҃ . б, ж, ѕ, ц, ч, ш, щ, ъ, ы, ь, ѣ, ю, ѫ, ѧ.[1])

5. — Нѣцїи[2]) оубо гла҃ . поуто҃ три҃ деса҃ и҃ ѡ҃смь писме҃ сътворн҃ . можѣ҃ бо са и мнѣе того писати , ꙗко҃ и҃ Грѣци . двѣма бѡ҃ десама и҃ четыри пишѫть . а҃ не вѣ҃ть ѩвѣстно кѡлицими пишѫ҃ Грѣци . є҃ бѡ оубо . кд҃ писме҃ . иѫ не плѣнѣѫ҃ тѣми книгы . и҃ приложили двѡ҃ гла҃ны҃ , аі҃ . вь писмене҃ же , три҃ шестое[3]) и҃ деваде саⷭ҃ное , и҃ деваⷭ҃ сътное . и҃ събираѫ са нх , а҃ и҃ н҃ . Тѣмже тому п҃обно , и҃ вь тѣн ѡ҃бра[3] сътворн стын Кѵрн҃ . три҃ деса҃ и҃ ѡ҃смь.

6. — Сѫ҃же нѣцїи глаще . чемꙋ сѫ҃ слѡвѣнска писмена . ни бѡ҃ тѣ҃ бѣ сьтворн҃ . ни а҃гги . ни сѫ҃ ѩскѡни, ꙗко жидѡвскыа , и҃ римскыа . и҃ єллинскыа изнаѵела сѫ҃ и҃ приѧ҃ти сѫ҃ бмъ . А҃ дрꙋзїи мнѧ҃ , ꙗ҃ бъ са҃ є҃ сътворн҃ писмена . Н҃ не вѣ҃т са что҃ глаще ѡ҃каанїи . ꙗ҃ тремн ли[4]) ѧзыкы бъ є҃ повелѣлъ книгам быти . ꙗко҃ въ еѵлїи пишет , и҃ бѣше дъска напнсана жидѡ҃скы , римскы и҃ єллинскы . а҃ слѡвѣнска не бѣ҃ тоу҃ . тѣм же не са҃ писмена слѡвѣнска писмена ѡ҃ ба҃. Къ тѣ҃ что҃ глем , иле что ре҃мь къ таковым безꙋмнѡм. ѡбаче да ре҃мь ѡ҃ стых писанїи ꙗко҃ наоучихѡм са . и҃ ꙗ҃ въса по радꙋ бывала ѡ҃ ба . а҃ не ѡ҃ нного . не бѡ҃ сътворила бъ прѣжѣ жидѡ҃ска ѧзыка , ни ри҃мска , ни єллинска. иѫ снрїнскь . нмже Ада гла . и҃ ѡ҃ Адама до потопа . и҃ ѡ҃ потопа дондѣ҃ бъ раздели ѧзыкы , при сталъпотворенїе ꙗко҃ пишет . размѣшенѡм же бывшем ѧзыкѡм . и҃ ꙗкожѣ ѧзыци

славянинъ, напр. моравецъ, или най-малко, че изразътъ четыри мѣжꙋ десѧма е моравизъмъ. Тоя начинъ на броене намираме обаче и въ други старобългарски паметници, напр. въ българската Александрия на Псевдо-Калистена, гдето за 22 срѣщаме: двѣма межи десѧтема (В. Истринъ, Александрія русскихъ хронографовъ. Москва 1893, стр. 79, 192).

[1]) Цѣлиятъ тоя текстъ, гдето се изреждатъ буквитѣ, отъ да҃ до и пр. до края, липсва въ повечето преписи, освенъ въ *М. Б.* и *С.* Въ *Б.* и *С.* текстътъ се покрива съ нашия, по *М.* представя известни отклонения, които говорятъ въ полза на единъ глаголски оригиналъ. Ето защо ще приведемъ тия редове отъ *М.*: Сі же сѫть писмена словен'скаа, сице ꙗ҃ подобає҃ писати и глашати. а҃, б҃, в҃, д҃, ж҃. Ѡ сі҃ сѫть, ꙗ҃д, подобна гречьскымь писменемь сѫт же сі҃. а҃, в҃, г҃, д҃, є҃, ѕ҃, н҃, і҃ к҃, л҃, м҃, н҃, о҃, п҃, р҃, с҃, т҃, оу҃, ф҃, х҃, ѡ, и҃, пѣ҃. хлъ. тъ. а҃, г҃, и҃: по словен'скꙋ ѧзыкꙋ, сі҃. в҃, ж, ѕ, ц, ч, ч҃, ш, ъ, шь, мь, ъ, ѣ, ѭ, ю, ѧ.

[2]) Така е още въ *Б. С.*, а въ останалитѣ преписи: дроузыи.

[3]) Въ *М.* вмѣсто три҃ шестое намираме: в҃, є҃, оу҃, което сѫщо говори за глаголски оригиналъ, гдето бройката в҃ = 3 , є҃ = 6; не е ясно, какво означава оу҃.

[4]) ли стои и въ *Б.* Въ другитѣ преписи липсва.